

at vi, der stemme mod det Ændringsforslag, han fastholder, skulde tilsidesætte Grundloven og alle konstitutionelle Grundsatninger. Jeg mener i Modsætning til det ærede Medlem, at det, det drejer sig om, er et Spørgsmaal, som i og for sig efter sin Natur meget vel kan henhøre under Administrationen. Det henhører nu og har i mange Aar henhørt under Administrationen og har været unddraget Domstolenes Afgørelse, og der er derfor i og for sig, i selve Spørgsmaalets Karakter, ikke noget, som forhindrer, at man vedblivende kan betragte det som et Spørgsmaal af administrativ Natur. Men er dette Tilfældet, falder da ogsaa øjeblikkelig hele det ærede Medlems Argumentation til Jorden.

Jeg vil, som sagt, nedlægge en Indsigelse mod, hvad det ærede Medlem gjorde gældende. Det ærede Medlem har ikke Ret til at sige, at det dog skal slaas fast, at der er enkelte Medlemmer — det bliver vel kun et enkelt Medlem — i Tinget, som have det rette Blik paa denne Sag. Jeg tror ikke, at det ærede Medlems Blik er det rette. Det er ganske sikkert, at hvis nogen som helst af os, ligegyldigt hvilket Parti han hørte til, havde den Opfattelse, at det ærede Medlems Blik var det rette, vilde vi sikkert alle følge ham ved Afstemningen. Hertil kan jeg i alt Fald foreløbig indskrænke mig.

Alfred Christensen: Jeg maa paa det varmeste støtte det ærede Medlem for Viborg (Sveistrup) i hans Bestræbelser for at faa vedtaget den Ændring, som har fundet sit Udtryk under Nr. 22. Jeg har flere Motiver dertil. For det første har jeg det Motiv, at jeg altid har næret den Anskuelse, at vi her i Tinget skulle være forsigtige med at unddrage borgerlige Sager og Anliggender fra Domstolene, noget, vi i de senere Aar ikke ganske kunne sige os fri for. En Mængde af vore Love indeholde Paragraffer, der gaa ud paa — i høj Grad gælder det overfor Indenrigsministeriet — at Indtakning og Klage kan ske til og den endelige Beslutning tages af vedkommende Minister, i en hel Række af Tilfælde er Sagens Afgørelse overladt alene til Indenrigsministeren, men ogsaa i nogle enkelte Tilfælde, som jeg dog ikke her har præciseret, til den højtærede Justitsminister. Jeg mener, at vi derved paa mange Maader komme til at unddrage Borgerne den Rekurs, som de ellers have eller bør have til at bringe deres Sager for Domstolene.

Naar nu det ærede Medlem for Viborg

(Sveistrup) stiller et saadant Forslag, som han har stillet, slutter jeg mig til det, fordi det er rigtigt, og fordi det har min Sympati. Men der er tillige en Grund til. Det glæder mig i saa høj Grad at se det ærede Medlem for Viborg i ivrig Rebellion overfor den højtærede Justitsminister, at kan jeg ved min Understøttelse vedligeholde den Flamme, der saaledes er tændt i hans Bryst, giver jeg med dobbelt Glæde min Assistance dertil. Jeg lover det ærede Medlem, at jeg skal stemme for hans Forslag og hjælpe ham i denne Sag.

Sveistrup: Den højtærede Justitsminister sagde, at denne Sag, Spørgsmaalet om at berøve Forældrene deres Børn, havde hidtil været et administrativt Anliggende, og det er jo rigtigt, og han sagde, der var intet til Hinder for, at dette fremdeles kunde være det. Men dette er urigtigt. Det er jo ganske vist, at i den fra Tiden før Grundloven nedarvede Ordning har man ikke forstaaet, at her var et Velfærdsanliggende for Individerne at værne om. Men det maa jo ogsaa erindres, at det i Virkeligheden er sjældent og kun i et mere begrænset Antal Tilfælde, at denne Ret til at berøve Forældrene deres Børn er bleven bragt i Anvendelse. Nu vil man udvide Samfundets Ret — det kalder jeg Socialisme, men derom vil jeg ikke strides, thi det er jo en Strid om Ord — overfor Forældrene, give Samfundet større Ret til at gribe ind i Forældrenes Velfærd, og saa siger jeg, at vil man saa fastholde, at dette skal være et administrativt Anliggende, kan man lige saa godt gøre det til et administrativt Anliggende at dømme en Mand til Tugthuset.

Justitsministeren (Alberti): Allerede straks da det ærede Medlem for Københavns 3die Valgkreds (Alfred Christensen) udtalte, at han til Grund for sin Stilling til denne Sag havde forskellige Motiver, begyndte jeg jo at gætte paa en hel Række af Motiver. Det forstaar jeg godt, at saasnart det ærede Medlem mærker den allermindste Lugt af en Rebellion, maa han øjeblikkelig slutte sig dertil, men jeg tror, at det ærede Medlems Næse har været meget for fin ved denne Lejlighed, thi jeg tror ikke, at der fra det ærede Medlem fra Viborgs Side har i mindste Maade været paatænkt nogen Revolution i dette Tilfælde. Jeg tror kun, at det ærede Medlem for Viborg har fundet Anledning til og fundet sig forpligtet til at udtale sin Opfattelse af det foreliggende Spørgsmaal